

at se alle lignende Statuter, Kontrakter og Koncessioner igennem, haes der altsaa bestemte Udtalelser om, hvortil Reservecapitalen skal anvendes, og det er kun henstødt ved den sidstnævnte til Indenrigsministeren at afgjøre i ethvert enkelt Tilfælde, om det svarer til den almindelige Regel, som er udtalt i Koncessionen, men Reglen er den, at netop overordnede og større, betydeligere Fornyerelser af Skinner, Sveller, Driftsmateriel og Bygninger skulle afholdes af Reservecapitalen, og det forekommer mig ikke, at der virkelig kan være Besjæftelse til at etablere et andet Princip for det sjællandske Jernbaneselskabs Bestemmelse. Der findes nemlig i Selskabets Statuter kun den ene Bestemmelse om Reservecapitalens Anvendelse, som staar i § 70, og som lyder saaledes: „Anvendelsen af Reservecapital og dens Renter bestemmes af Menarbestyrelsen paa Regjeringens Approbation“. Der staar altsaa ikke, at „Anvendelsen af Reservecapital bestemmes af Indenrigsministeren“ eller „bliver i hvert enkelt Tilfælde at forelægge Indenrigsministeren“, men der staar: „bestemmes af Menarbestyrelsen paa Regjeringens Approbation“. Forbeholdes der nu end herved Regjeringen al mulig Myndighed og Ret med Hensyn til Approbation, saa maa man paa den anden Side erkjende, at Menarbestyrelsen er den, som ifølge Statutterne har en Besjæftelse til at tage sin Beslutning om Anvendelsen af Reservecapital, og at det kun er Approbation fra Regjeringen, der skal gives. Denne Approbation bør da gives i Overensstemmelse med Regjeringens Anskuelse om Reservecapitalens hensigtsmæssige Anvendelse i saadanne Aktieselskaber, og jeg vil særlig henlede Opmærksomheden paa, at det er Regjeringens Approbation, og ikke Bevillingsmyndighedens, Lovgivningsmagtens. (Berg: Det er den gamle Historie). Ja, det er ikke saa unyttigt at bemærke det ligeoverfor den ærede Ordfører. Hans Bestræbelser gaa altid i den Henseende ud paa at blande Forholdene sammen, og derfor kan det være nødvendigt ligeoverfor ham engang imellem at hævde, at enhver Myndighed har sine Grændser. Det er en af de Indsigelser, som jeg har at gøre imod den Maade, hvorpaa man i 1872—73 og nu — med Udlabelse af nogle meget betydningsfulde Ord — igjen i 1874—85 har anset det for rigtigt at udtale sig om Anvendelsen af Reservecapital i det sjællandske Jernbaneselskab. Men der er endnu et Punkt, som jeg ikke tror, man kan være besjæftiget til at gaa henover. Saavel i hine Aar som nu igjen i Aar er der udtalt den Anskuelse, at Regjeringen har at paase, at den i Statuternes § 68 fastsatte Norm for Reservecapitalen kan naas snarest mulig og senest i alt Fald til Indløsningsstiden“. Der ligger i disse Ord, som de naturligt maa læses, den Mening, at da Statutterne nævne Reservecapitalens Størrelse som begrænset ved 10 pCt. af Aktiekapitalen, saa vil Regjeringen have

at paase, at Selskabets Reservecapital snarest mulig og senest inden den Tid, da Indløsningsstiden foregaa af Staten — altsaa efter Omstændighederne 1896 eller 1900 — virkelig er bragt op til 10 pCt. af Aktiekapitalen. Staten, som har hovedet for sig Retten til at indløse det sjællandske Jernbaneselskab ved at overtage dets Aktier til pari Kurs i 1896 eller 1900, skal altsaa tillige forlange, at naar dette Indløsningsstøbelik indtræder, saa skal der ligge en Reservecapital af 10 pCt. af Aktiekapitalen. Det er en ganske smuk lille Sum, det dreier sig om. Aktiekapitalen er for Dødelikket vist henved en 12 Mill. Rd. Naar vi faae Frederiksundsbanen og de forskellige andre Baner, der ligge for, og som man mere eller mindre ivrigt ønsker, vil denne Sum voxe. Det er ikke usandsynligt, hvis Udviklingen i de næste 24—25 Aar gaar frem som i de foregaaende Aar, at det sjællandske Jernbaneselskabs Aktiekapital inden Aarhundredets Slutning vil være omtrent fordoblet eller maaske mere. Sætte vi, at den var fordoblet, vilde vi altsaa se, at der skulde ligge den samme lille Sum af henved 2,400,000 Rd. eller 4,800,000 Kroner i Reservecapitalen, som Staten kunde tage i Indløsningsstøbelikket. Det maa antages at være denne Tante, som Udvalget har, naar det siger, at „Regjeringen skal paase, at den i Statuternes § 68 fastsatte Norm for Reservecapitalen kan naas snarest muligt og senest i alt Fald ved Indløsningsstiden“. Ærede Medlemmer antage mulig, at der staar i Jernbaneselskabets Statuter, at det nødvendig skal drive sin Reservecapital op til 10 pCt. af Aktiekapitalen. Men naar man ser i Statutterne, saa staar der virkelig noget ganske Andet. § 68 i disse Statuter lyder saaledes: „Naar hvert Aars Nettoindtægt er opgjort, aftager Direktionen af samme, forinden de allerede til Aktionærerne i Aarets Løb udbetalte Renter (§ 73) ere fradragne, og forinden Dividenden bestemmes, indtil videre 10 Procent, hvilke henlægges til en Reservecapital, som aldrig maa overstige 10 Procent af Aktiekapitalen, hvoraf følger, at naar det har naaet, og saalænge det beholder denne Størrelse, bortfalder den ommeldte Henlæggelse“. Hvad der siges om Reservecapitalen, er altsaa dette, at der skal henlægges 10 Procent til den, men at det aldrig maa overstige 10 Procent af Aktiekapitalen. Det er virkelig ikke nogen ringe Forskjel, om man siger, at Reservecapitalen skal drives op til 10 Procent af Aktiekapitalen, eller om man siger, at der skal „indtil videre“ henlægges 10 Procent til Reservecapitalen — der staar oven i Rjødet „indtil videre“ — som aldrig maa overstige 10 Procent af Aktiekapitalen, og saaledes, at, naar Reservecapitalen har naaet dette Beløb, maa der slet ikke henlægges videre til den. Det er altsaa en Grændse, der er sat for Henlæggelsen, og der er ingenlunde noget Raabud om, at Reservecapitalen skal drives saa højt op. Det vilde dog være nyttigt, naar Rigs-